

קונטרס

עם מאָד

יגלה ממעלת אחדות עם ישראל, שרק זה
יביא את הגאולה, וצריכים לשמור מאוד
בדברים אלו.

בנוי ומיסוד על-פי דברי

רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אִם עַם יִשְׂרָאֵל
יְהִיוּ מְאַחָדִים, עַל-יְדֵי-זֶה שׁוֹם אָמָה
וְלִשׁוֹן לֹא יוּכְלוּ לָהֶם, וְאַצֵּלוּ יִתְבַּרֵךְ
מְאֹד מְאֹד חֲשׂוּבָה אַחֲדוּת בֵּין גְּשָׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתל)

קונטרס
עם מאחד

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עָלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה
בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר אֵין עוֹד דָּבָר יוֹתֵר חָשׁוּב
מִזֶּה. וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (שיחות הַר"ן, סימן לג): אֲצֵל בְּנֵי-אָדָם
אֲמוּנָה הוּא דָּבָר קָטָן, אָבֵל אֲצֵלִי הָעֶקֶר הוּא אֲמוּנָה.
וְעֶקֶר הָאֲמוּנָה בְּתַמִּימוּת וּבְפְשִׁיטוּת בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת.
וּבְאַמֶּת אָמַר הַחֲכָם מְכַל הָאָדָם (משלי כח, כ): "אִישׁ
אֲמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת", מִי שֶׁחֲזָק בְּאַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, מִמְּשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ כָּל מִינֵי בְּרָכוֹת. וְזוֹ מַעֲלַת
מְרֻדְכֵי, שֶׁנֶּקְרָא אִישׁ יְהוּדִי, עַל שֵׁם שֶׁפָּרַח בְּעִבּוּדָה זָרָה.
מְרֻדְכֵי הַצְּדִיק הָיָה הַיְהוּדִי שֶׁגָּלָה וּפְרָסָם אֶת הַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא בְּעֵת שֶׁעָמַד נִגְדוֹ הַמֶּן-עַמְלֵק, שֶׁכָּל הָעֲנָנִים שָׁל
קְלַפַּת הַסְטֵרָא אַחֲרָא, זֶה לַעֲשׂוֹת פְּרוּדִים בֵּין נִשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן אָמַר הַמֶּן (אֶסְתֵּר ג): "יִשְׁנׁוּ עִם אֶחָד מִפְּזָר
וּמִפְּרָד בֵּין כָּל הָעַמִּים", שֶׁרָצָה לְקַטְרֵג עַל עַם יִשְׂרָאֵל,
שֶׁהֵם מִפְּזָרִים וּמִפְּרָדִים בֵּינֵיהֶן. לֹא-כֵן אֶסְתֵּר בְּכַח
מְרֻדְכֵי, אֲמָרָה: "לֵךְ כָּנַס אֶת כָּל הַיְהוּדִים"; אִם עִם

ישראל יהיו "עם מאחד", שום עמלק לא יוכל להם. אמות העולם שונאים את עם ישראל, כמאמרם ו"ל (שבת פט): מיום שקבלו עם ישראל את התורה בהר סיני, ירדה שנאה מאמות העולם לעם עולם; הם חשים עצמם נחותי דרגה כלפי ישראל, המתנהגים על-פי התורה והמצוות שצום הבוּרא יתברך. כשעם ישראל שומרים שבת, מניחים תפלין, מתעטפים בציצית, יש להם מזוזה על פתח ביתם, שומרים טהרת המשפחה, הגויים מקנאים בהם, איזו אמה יפה היא זו! ולא בחנם ששונאים אותנו. כי זהו המן-עמלק, שזה לצנינים בעיניו, כשעם ישראל "עם מאחד". ולכן עושה כל מיני פעולות שבְעוֹלָם לפלג את העם, שזה כלל המפלגות פלג, פלג, כדור ההפלגה, העקר להפריד את נשמות ישראל. והנה על חג הפורים אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי תענית ב, יב): כל המועדים יהיו בטלים, וימי הפורים לא יהיו נבטלים לעולם, שנאמר: "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים". נשאלת השאלה, הלא אנו יודעים ששום מצוה לא תשתנה, חס ושלום, ומכל שכן לא תתבטל, כי התורה היא נצחית, ושיכת כל הדורות, ואיך אומרים חכמינו הקדושים: כל המועדים יהיו בטלים וימי הפורים לאו, הרי חג הפסח, שבועות, סכות, ראש השנה וכו', הם חגים שנתן לנו הקדוש-ברוך-הוא, ואיך יתכן שיהיו בטלים חוץ

מפורים? אלא בפורים נתגלה אור כזה, גלוי אור האין סוף ברוך הוא במדרגה עליונה, שנתגלה יותר מכל החגים, כי כל חג וְחג מגלה את הקדוש-ברוך-הוא, כמוֹבא (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ד') שְׁכַל חג מחגי ישראל מגלה את רצון הקדוש-ברוך-הוא, הנה בחג הפסח הוציאנו הבורא יתברך ממצרים, ובחג הסוכות סבבנו הקדוש-ברוך-הוא בעניי הכבוד, ובחג השבועות נתן לנו את התורה, ובראש השנה וביום הכפורים שבים בתשובה, ונמחלים לנו עוונות שעשינו, יש בכל החגים גלוי רצונו יתברך. ובמה פורים חשוב יותר מהכל? אלא הֵמֶן הַרְשַׁע מִזְרַע עַמְלֵק, עָשָׂה פְּרוּדִים בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבִכַח מְרִדְכֵי הַצְּדִיק, שְׁגָלָה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַכְלִית הַגְּלוּי, אָסַף אֶת כָּל יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל, וְלָמַד עִמָּהֶם תּוֹרָה, עַל-יְדֵי-זֶה בִטֹּל אֶת הֵמֶן לְגַמְרֵי, שָׂרְצָה לְהַפְרִיד אֶת הָעַם. וְלָכֵן פּוּרִים זֶהוּ חַג שֶׁל אַחֲדוּת, שָׂאוּ נִתְגַּלָּה, אֲשֶׁר עִם יִשְׂרָאֵל "עם מאחד", וְלָכֵן זֶה הַחַג עוֹלָה עַל כָּל הַחֲגִים. וְכֵן אומרים חכמינו הקדושים (מגלה

ז:): חַיֵּב אֵינִישׁ לְבִסּוּמֵי בְּפוּרִים, עַד דְּלֹא יוֹדַע בֵּין אַרוּר הֵמֶן לְבָרוּךְ מְרִדְכֵי; אָדָם צָרִיף לְהִיּוֹת כָּל-כֶּף שֶׁמַּח בְּפוּרִים, עַד שְׂאִינוּ יוֹדַע הַהִפְרָשׁ בֵּין אַרוּר הֵמֶן לְבָרוּךְ מְרִדְכֵי. מַה הַפֶּשֶׁט בְּזֶה? אֵלֹא בְּכָל דּוֹר וְדוֹר קָמִים עֲלֵינוּ עַמְלָקִים, עַרְב־רַב, וְרוֹצִים לְהַשְׁבִּיחַ מֵעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְרַחֵם עַל עַם

ישׂרָאֵל, וְשׁוֹלַח לָנוּ צְדִיקִים קְדוֹשִׁים הַדְּבוּקִים בְּאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא, הַמְּגַלִּים לָנוּ אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ, וְעַל-
 יְדֵי-זֶה מְאַחֲדִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּרַגְעַ שְׁנַתְּגַלֶּה
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּצִדְקָ וּבְרַחֲמִים,
 בְּחֶסֶד וּבְמִשְׁפָּט, וְאֵין אָדָם נוֹקֵף אֲצַבְעוֹ מִלְּמַטָּה, אֲלֵא
 אִם-כֵּן מְכַרְיִזִין עָלָיו מִלְּמַעְלָה (חל"ז ז), וּמְחַדִּירִים בְּאָדָם
 לְיַדַע, שֶׁאֵין מִשְׁגַּל שֶׁל טְבַע וּמְקַרָּה וּמְזָל, כִּי בְּשִׁמְךָ
 יִקְרָאוּךָ וּבְמִקוֹמְךָ יוֹשִׁיבוּךָ, אֵין אָדָם נוֹגֵעַ בְּפִמָּה שְׁמוּכָן
 לְחִבְרוֹ, וְאֵין מְלָכוֹת נוֹגְעַת בְּמְלָכוֹת חִבְרָתָהּ אֲפִלּוּ כְּמֵלֵא
 נִימָא (יומא לח), בְּרַגְעַ הַזֶּה נִתְאַחֲדִים בְּאַחֲדוּת גְּמוּרָה, כִּי
 יוֹדְעִים, אֲשֶׁר מֵה שִׁיךְ שֶׁאַחַד יִטַּל מְזוּלָתוֹ לְלֵא רְשׁוֹתוֹ
 יִתְבַּרַךְ! ? וְהַגְּלוּי אֱלֻקוֹת הַזֶּה מְגַלִּים הַצְּדִיקִים בְּכָל דוֹר
 וָדוֹר, וְעַל-יָדָם עַם יִשְׂרָאֵל נֶעֱשִׂים "עַם מְאַחֵד", כִּי בְּרַגְעַ
 שְׁנַתְּגַלֶּה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ
 בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, בְּזֶה מִתְּגַלֶּה "עַם מְאַחֵד", שֶׁכֵּלָם הָיוּ
 בְּהַר סִינַי וְקִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה. וְהִנֵּה בְּפוּרִים נִתְגַּלֶּה אוֹר
 כְּזֶה, שֶׁאָדָם צָרִיךְ לְהַגִּיעַ לְשִׁמְחָה אֱלֻקִית, לְהַרְגִישׁ
 רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, עַד שֶׁלֹּא יִדְעוּ הַפְּרָשׁ בֵּין אָרוּר הָמָן —
 שֶׁהָמָן מְקַלֵּל, לְבְרוּךְ מְרַדְּכִי — שֶׁמְרַדְּכִי מְבָרַךְ. כִּי בְּרַגְעַ
 שֶׁאָדָם בָּא לְגִלוּי אֱלֻקוֹת כְּזֶה, כִּבְרֵ אֵינוֹ מְפַחַד מִהָמָן
 הַרְשָׁע וְקַלְלָתוֹ, כִּי יוֹדֵעַ שֶׁזֶה לְעַמַּת זֶה מְרַדְּכִי מְבָרַךְ.
 וְאֵימְתִי מְפַחַדִים מְקַלְלֵת הָמָן? כִּשְׁלֵא יוֹדְעִים שֶׁיֵּשׁ חֲכָמִי
 הַתּוֹרָה, חֲכָמִי יִשְׂרָאֵל, צְדִיקֵי הַדוֹר, הַמְּבָרְכִים אֶת נַשְׁמוֹת

ישראל, ואז חוששים מארור הזמן. אבל ברגע שיודעים
בארור, שישנו "ברוך מרדכי", שזה כלל צדיקי הדור,
גדולי התורה, המברכים את עם ישראל, מאחדים אותם,
דואגים שיהיו "עם מאחד", אמות העולם אינם יכולים
לעשותם דבר. ולכן עלינו לכבד וליקר את חכמי התורה.

ומה אנו רואים? שבכל דור ודור קמים ערב-רב,
כלל המשפילים הארורים, ואיך עולה בידם לפלג את
העם? על-ידי שעושים ליצנות מגדולי הדור וחכמיו.
חכמינו הקדושים אומרים (שפת קיט): לא חרבה ירושלים,
אלא בשביל שבזו בזה תלמידי חכמים. ולדאבוננו הרב,
גם בדור הזה, איך הצליחו הערב-רב להעביר כל-כף
הרבה נשמות קדושות וטהורות, שהיו משוף כל השנים
דבוקים בהקדוש-ברוך-הוא? רק על-ידי הליצנות,
שהתלוצצו מתלמידי חכמים, גדולי התורה, ואת זאת
עלינו לעקור! ולכן לא בחנם שאומרים חכמינו
הקדושים: כל המועדים יהיו בטלים, וימי הפורים לא
נתבטלים לעולם. פי בימי הפורים נתגלה מרדכי הצדיק,
שהוא בחינת כלל חכמי התורה. ולכן כתוב: "קימו
וקבלו", קימו מה שקבלו כבר. פי פורים זה קבלת תורה
שבשל-פה, שאז נתגלית מעלת נשמות ישראל. פי דורשי
רשומות אמרו: ישראל"ל — ראשי תבות: יש שישים
ר'בוא אותיות לתורה. ואמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן, סימן

(צא): סגלה להתמדה — שלא ידבר על שום יהודי. אנו רואים בני-אדם פתאם מאבדים את החשק ללמד תורה, ואין יודעים למה. אך הכל בא מחמת שמדברים לשון-הרע, רכילות וליצנות. וזה מה שמקרה את החשק ללמוד. וכדגמת ספר תורה, אם נמחקה אפלו אות אחת, כל הספר תורה פסול, ואפלו אם תחסר חלק מאות, כפר פסול ספר התורה, מכאן, שכל יהודי חשוב אצלו יתברך, ואם מדברים נגד יהודי אחד, הינו פוגמים באות אחת בתורה, אזי כבר אין לו חשק ללמד, כי ספר התורה פסול, אפלו נגעת באיזו אות בלבד. ולכן צריך להשמר לא לדבר על שום יהודי, כי כל יהודי מאד מאד יקר אצלו יתברך. ואומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין מד.): ישראל, אף-על-פי שחטא — ישראל הוא; אין יכולים לפסל את עם ישראל, רבנו ז"ל גלה (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רפב), שצריכים לדון את כל יהודי לכף זכות, ולחפש ולמצא בעצמו נקדה טובה, ואפלו הוא רשע גמור, צריכים לחפש ולמצא בו פרט טוב, שזה מה שאומר דוד המלך (תהלים לו, י): "ועוד מעט ואין רשע, והתבוננת על מקומו ואיננו", אם תמצא אצלו עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, והתבוננת על מקומו ואיננו באותו מקום, כי נתעלה. וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות נז): אפלו ריקנין שבך מלאים מצוות פרמון; וכתבו המקבלים, ברמון תרי"ג גרעינים, רמז לתרי"ג מצוות.

וכן אומרים חכמינו הקדושים (גדרים כה): כל הכופר
 בעבודה זרה כאלו קיים את כל התורה כלה; ואומר רבנו
 ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן פ'), שדבר זה ראינו משך כל
 הדורות, אפלו אדם שהיה פושע ישראל, כיון שרצו
 להעבירו על הדת, היה מוכן להשרף להקדוש-ברוך-הוא
 העקר לא להמיר דתו. למדים מכאן, שכל יהודי יש לו
 נקדה טובה, ובפרט הנקדה של כפירה בעבודה זרה,
 שהיא שקולה ככל התורה. אדם מסכן, רחוק מתורה
 ומצוות, אבל בדבר אחד הוא חזק, הוא יהודי, אינו
 מוחק את הלאם שלו, כבר נחשב כאלו קיים את כל
 התורה כלה. ולכן מרדכי הצדיק נקרא איש יהודי, כי
 החדיר בעם ישראל, שלא יתבישו מאמות העולם ולא
 יתערבו ביניהם, כמו שהתורה הקדושה הזהירנו:
 "ובחקתיהם לא תלכו", עם ישראל אף פעם לא יתבוללו
 בין הגויים. ומה שאומרים: נהיה ככל הגויים בית
 ישראל — היה לא תהיה, כמאמרם ז"ל (מועד קטן טז):
 מה כושי משנה בעורו, אף ישראל משנים במעשיהם
 מכל העמים.

ולכן בפורים, אז היא המצוה הגדולה ביותר
 להתאחד זה עם זה. ועקר המצוה: "ומשלוח מנות איש
 לרעהו ומתנות לאביונים", ואז אנו מתאחדים יחד,
 ומגלים לכל, שאנו "עם מאחד". ועל זה עלינו לעבד

הרבה, ולעקר מאתנו את כל הקנאה והשנאה, הרשעות
 והגזענות הארוכה שנתפשטה בינינו. ועלינו לשמע רק
 בקול חכמי ישראל, גדולי הדור, ששולח לנו הקדוש-
 ברוך-הוא בכל דור ודור, וגם בדור הזה לא אלמן
 ישראל, יש לנו חכמים אמתיים, צדיקי הדור, אשר רק
 אליהם אנו מחיבים לשמע, כי עם ישראל "עם מאחד"
 רק על-ידי התורה, אשר היא מאחדת אותם בצותא. ולכן
 מצינו שאמר הקדוש-ברוך-הוא למשה: כלום נתתי לך
 גדלה, אלא בשביל ישראל, עכשו שישאל חטאו,
 גדלתך למה לך?! כל ענין הצדיק — לאחד את ישראל,
 לגלות להם את הקדוש-ברוך-הוא, לפרסם לכלם את
 פיו של כל יהודי; כי באמת אין להקדוש-ברוך-הוא מה
 להתבייש עם עם ישראל, אשר עבר עליהם אלפים שנה
 בגולה, שמדות, הריגות רציחות, שחנקו, שרפו, שחטו,
 טבחיו, בכל מיני מיתות משנות ואכזריות את ישראל,
 ומי? אלו אמות העולם הרשעים, ימח שמם, ורצו למחק
 את זכר ישראל, ולא עלה בידם, כי עם ישראל חי וקיים,
 ולא נכנעו לעמלקים האוורים, ימח שמם, שחנקו ששה
 מליון יהודים קדושים וטהורים. והנה רבנו של עולם,
 ראה גם ראה, עם ישראל שקמו עצמם, ובנו בתי כנסיות
 ובתי מדרשות, מקנאות, ישיבות לבחורי ישראל, כוללים
 ללמד תורה, מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ודבר זה
 עלינו להחזיר בנו היטב בימי הפורים הללו, שעם

יִשְׂרָאֵל הֵם "עַם מְאֻחָד", וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב
 בְּשֵׁהֶם מִתְאַחֲדִים יַחַד. וְלִכֵּן לֹא בְּחִנָּם שְׂאוּמְרִים חֻכְמֵינוּ
 הַקְדוּשִׁים (סְפָרִי רָאָה צו): לֹא תִתְגוֹדְדוּ — לֹא תַעֲשׂוּ אַגְדוֹת
 אַגְדוֹת, אֲלֹא הָיוּ כְּלַכֶּם אַגְדָּה אַחַת; עַם יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים
 לְהִתְאַחֵד יַחַד, וְזֶה מוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם. וְלִכֵּן
 אוֹמְרִים חֻכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה ב): אָמַר
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמֹשֶׁה, כָּל מָה שְׂאַתָּה יָכוֹל לְשַׁבַּח אֶת
 יִשְׂרָאֵל — שַׁבַּח, לְגִדְלָם וּלְפֶאֶרָם. מֹשֶׁה רַבְּנוּ הָיָה מְנַהִיג
 הַדוֹר, וְאָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁישַׁבַּח אֶת יִשְׂרָאֵל.
 וְלִכֵּן אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צח): נַעֲשׂוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַגְדָּה אַחַת, הִתְקִינוּ עֲצָמָם לְגִאֲלָה; כִּי
 הִגְאֲלָה תְלוּיָהּ רַק אִם עַם יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ "עַם מְאֻחָד", אִז
 יְכוּלִים לְקוֹוֹת וּלְצַפּוֹת לְגִאֲלָה. וְעַקֵּר הַגְּלוּת, זֶה רַק
 מִחֲמַת שְׂנֵאת חִנָּם, מִחֲמַת גּוֹזְעֵנוֹת אַרוּרָה, וּבְאַמְת
 אוֹמְרִים חֻכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה, פְּרָשָׁה כט): אֵלֹהֵי אֲנִי
 עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם, אֲבָל לֹא יַחְדָּתִי שְׁמִי אֲלֹא עֲלֵיכֶם, אֲנִי
 נִקְרָא אֱלֹהֵי עֲבוּדָה זָרָה, אֲלֹא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל
 הַחֲשִׁיבוֹת שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, שְׂנוֹקְרָאִים בְּנִים לְמָקוֹם (עֵין
 אֲבוֹת ג), וְכֵן כְּתוּב (דְּבָרִים יד): "בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה" הַ
 אֲלֵקִיכֶם", וְכִמוֹ בֵּן הַחֲבִיב לְאָבִיו, כִּף חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל
 לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ. וְכִמְאֶמְרָם ז"ל (חֵלִין צא): חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל
 לְפָנֵי הַמָּקוֹם יוֹתֵר מִמְּלֶאכֵי הַשָּׁרֵת. וְלִכֵּן דִּיקָא בְּפוּרִים
 זֶה הַחֵג שְׂצִרִיכִים לְהִיּוֹת שְׂמֵחִים, עַד שְׁיַגִּיעַ לְמִדְרָגָה

כזו, לְבטול אין סוף בְּרוּךְ הוא, שְׁכָבַר אינו עוֹשֶׂה הַפְּרָשׁ
 בֵּין אָרוּר הַמֶּן, שְׁזָה כָּלֵל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים שְׁעוֹבָרִים עַל
 הָאָדָם, לְבְרוּךְ מְרַדְכִי — שְׁזָה כָּלֵל הַיְשׁוּעוֹת שְׁהַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה לְעַם יִשְׂרָאֵל. וְכַמוּבָא בְּדַבְרֵי רַבְנּוּ ו"ל
 (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ד') : כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ, שְׁכָּל מְאֲרָעוֹתָיו
 הֵם לְטוֹבָתוֹ, זֹאת הַבְּחִינָה הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ
 שְׁאָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: כָּל מֵאן דְּעָבִיד רַחֲמָנָא לְטַב עָבִיד;
 אָדָם כְּזֶה שְׁזָכָה לְבטול אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֶצְלוֹ
 אֵין הַפְּרָשׁ בֵּין אָרוּר הַמֶּן — כָּלֵל הַצָּרוֹת שְׁסוֹבְלִים
 מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם, לְבְרוּךְ מְרַדְכִי — אֵלוֹ הַיְשׁוּעוֹת
 שְׁמִמְשִׁיכִים עָלֵינוּ הַצְּדִיקִים. וְאָדָם שְׁמַגִּיעַ לְבטול כְּזֶה,
 רוֹאֶה בְּכָל דְּבַר אֶת הַטוֹב, וְאוֹמֵר עַל הַכֹּל "הַטוֹב
 וְהַמִּיטִיב", וְזֹאת מַחְדִּירִים בְּנוֹ הַצְּדִיקִים, שְׁלֹא נִהְיָה
 בְּטָלָנִים, וּבַפְּרָט בִּימֵי הַפּוּרִים שְׁאֵז נִפְתָּחִים כָּל הַשְּׁעָרִים.
 כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (יְרוּשְׁלַמִי מַגְלָה ה.) כָּל הַפּוּשֵׁט יָד נוֹתָנִים לוֹ.
 בַּפּוּרִים פְּתוּחִים שְׁעָרֵי הַשָּׁמַיִם וַיְכּוּלִים לְפַעַל אֶצְלוֹ
 יִתְבָּרֵךְ כָּל אֲשֶׁר צְרִיכִים, כִּי אֵז מִתְאַחֲדִים עִם יִשְׂרָאֵל,
 וְאֶחָד עוֹזֵר לְשֵׁנִי, שְׁזָהוּ מְשֻׁלָּח מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ
 וּמִתְנֹת לְאֲבִיוֹנִים, וּבְזֶה מִתְגַּלֶּה הָאוֹר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת,
 שְׁהַמְּלָאכִים מִתְפָּאָרִים לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ: רֵאֵה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל
 "עַם מְאֻחָד". וְלִכֵּן חַג הַפּוּרִים הוּא חַג מְלֵא שְׂמֵחָה, כִּי
 אֵין עוֹד שְׂמֵחָה כְּשִׂמְחַת הָאֲהָבָה וְהָאֲחֻדוּת בְּעַם יִשְׂרָאֵל,
 וְלִהְפֹךְ — אֵין עוֹד צָרָה כְּפּוּרִים שֵׁשׁ בֵּין נַשְׂמוֹת

יִשְׂרָאֵל. וּכְשֶׁבָאִים לַיְצָנִים וּמִתְלוֹצְצִים מִחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל,
 חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, הֵם גּוֹרְמִים כָּל הַצְּרוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן
 עָלִינוּ לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד מִמִּדַּת הַלִּיצְנוּת. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (דִּרְךְ זוֹטָא ו'): תַּחֲלַת עֲבָרָה — הִרְהוּר הַלֵּב,
 שְׁנִיָּה לָהּ — לִיצְנוּת; אִם רוֹאִים אֶחָד מְדַבֵּר נֶגֶד חֲכָמֵי
 הַתּוֹרָה, צְרִיכִים לְדַעַת, שֶׁהוּא פָּגוּם בְּעֵבְרוֹת, כִּי תַּחֲלַת
 עֲבָרָה — הִרְהוּר הַלֵּב, מְסַכֵּן אָדָם זֶה מִנַּח בְּשִׁקּוּץ,
 תְּעוּבָה, זְהוּם וְנֹאֵף, וְאַחֲרֵיכֵן מִגִּיעַ לִלְיצְנוּת. וְכִמוֹ
 שְׂאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן סא): כְּשֶׁאָדָם
 חוֹלֵק עַל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, סִימָן שְׁיֵשׁ לוֹ
 צוֹאָה וְטִנוּף בְּרֹאשׁוֹ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (עֲרוּבִין כא): הַלּוֹעֵג עַל
 דִּבְרֵי חֲכָמִים, נִדוּן בְּצוֹאָה רוֹתַחַת. כִּי אִם אָדָם חָצוּף,
 מְדַבֵּר נֶגֶד חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, סִימָן שְׂמַחוּ מְלֵא לְכָלוּף. וְהֵנָּה
 אָנוּ רוֹאִים שֶׁבָּא פְּרִתּוֹחַ עִם קְרַחַת, מְלֵא זְהוּם וְנֹאֵף, בּוֹר
 וְעַם הָאָרֶץ, אֲשֶׁר בָּלָה חַיָּו בְּרַפְּשׁ וְטִיט, אֲשֶׁר בְּשׂוֹר
 חֲמוּרִים בְּשָׂרָם, וְהוּא אֵינָנוּ מִתְבַּיֵּשׁ לְדַבֵּר נֶגֶד חֲכָמֵי
 הַתּוֹרָה, גְּדוּלֵי הַדּוֹר, שְׂמֵסְרוּ נַפְשָׁם חֲמָשִׁים שְׁשִׁים
 וְשִׁבְעִים שָׁנָה בְּעֵבּוֹר הַתּוֹרָה, הַתְּנַזְרוּ מִכָּל תַּאֲוֹת הָעוֹלָם
 הַזֶּה, יִגְעוּ וְטָרְחוּ בַתּוֹרָה, וַיֵּשׁ לוֹ הַחֲצָפָה לְדַבֵּר נֶגְדָם?!
 עַל זֶה אוֹמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים נה, כא): "שֶׁלַח יָדוֹ
 בְּשִׁלּוּמָיו, חָלַל בְּרִיתוֹ"; מִי שֶׁמְדַבֵּר נֶגֶד גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל,
 סִימָן שֶׁהוּא פָּגוּם בְּעֵבְרוֹת. וְהֵנָּה יָמֵי פּוּרִים בָּאִים
 לְהַזְכִּירָנוּ, שֶׁעֲמֵלֵק בָּא לְקַרֵּר אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְעַקֵּר

מחיתו דיקא בפורים, ואיך? על-ידי אחדות. ולכן, בני
 ובנותי היקרים! באו בפורים הזה לקיים בשלמות מצוות
 הפורים, לאחד את עם ישראל שיהיו "עם מאחד",
 ונתחיל לאהב את כל נשמות ישראל, ונדון כל אחד לכף
 זכות, ונעקר מאתנו את הקנאה והשנאה והגזענות
 שמכניס בנו הזמן-עמלק, כי הסמ"ך-מ"ם הוא הוא
 היושב על הנחש, ומדבר רע על עם ישראל, וכמאמרם
 ו"ל (חל"ץ קלט): הזמן מן התורה, מנין? "הזמן העץ", ואיך
 בא הזמן אצל הנחש? אלא הנחש רצה להפריד את אדם
 וחוה מהקדוש-ברוך-הוא, וזהו עקר כחו של הזמן,
 שרוצה להפריד את עם ישראל מהקדוש-ברוך-הוא.
 ולכן אנו צריכים לגלות ולפרסם אותו יתברך לכל באי
 עולם. וכמאמרם ו"ל (ברכות נח): "לך הוי"ה הממלכה"
 — זו מלחמת עמלק; איך מוחים את עמלק? על-ידי
 שמגלים ומפרסמים את הקדוש-ברוך-הוא. יעזר לנו
 הקדוש-ברוך-הוא, שנוזקה עתה לחזר אליו יתברך
 בתשובה שלמה, ונתאחד יחד ונאהב כל יהודי, ובזכות
 זה נקבל פני משיח צדקנו, שבוא יבוא במהרה בימינו,
 אמן ואמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!